

LA BRUNILDA I L'AHMED

Dreta a l'altra banda del pont, la Brunilda esperava l'Ahmed. Era aviat del matí, l'hora en què la part antiga de Balaguer es reflectia al riu com si emergís del fons de l'aigua i a poc a poc s'anés despertant per ocupar el seu lloc tot al llarg de la riba. Era una hora que li agradava, suau com una carícia. Havien passat les calors de l'estiu i encara faltava una mica per les boires i els freds de l'hivern. Des del tros fins al poble havia vist com les màquines recol·lectaven el panís i com alguns pagesos recollien les últimes pomes. L'olor de panís acabat de tallar li evocava les moltes hores que havia passat a la torre dels padrins, ja després de la guerra. N'havien passat de verdes i de madures... però la Brunilda no es penedia de res. Res en la seva vida hauria pogut ser d'una altra manera. Va mirar el rellotge i li va semblar sentir les campanades de les vuit... feia temps que el campanar no tocava les hores. Santa Maria presidia la muralla i la muralla recollia els primers rajos de sol i es començava a tenyir de vermell. En veure aquella claror tenyida, a la Brunilda li van venir esgarriances i va tancar els ulls. No, no eren esquitxos de sang, es va dir, eren tan sols les primeres llums d'un plàcid dia de finals de setembre. Però no era la primera vegada que l'assaltaven aquelles imatges de sang i horror. Veia el riu tot tacat de vermell... i unes aigües embrutides de crueltat i guerra. La guerra els havia atrapat quan encara eren molt joves. Tocs de queda, sirenes, incertesa i por. Tot de cop, es respiraven rancors i odis a dins del poble. Uns quants havien decidit fugir. Entre aquests hi era ella, a pesar de ser tan jove. S'estimava el seu xicot i, com que creia més en l'amor que en la guerra, havia decidit acompanyar-lo. Però l'amor va durar molt poc. Un bon dia,

després d'una nit esfereïdora d'explosions i llunyans retrunyts de canons li van matar el xicot i uns quants dels companys. Algú els havia delatat i l'emboscada va ser indefugible. Per desertors, van dir. Desertors? Havien fugit perquè se sentien incapaços de matar.

Després d'aquell episodi, la Brunilda va girar la seva pell i va passar a creure més en la guerra que no en l'amor. Amb el braç ben alt i les armes en mà es va posar al capdavant d'una guerrilla de dones. Va aprendre tot el que calia aprendre per sobreviure. Sang freda i càlcul metàl·lic, com els botxins i assassins del seu xicot i dels seus companys. Parlar d'odi seria massa generós en el seu cas. Els cors estaven tan tancats que era impossible que hi entrés res. Closos com un puny, com una amputació. I els crits silenciats poblaven les nits interminables. La por i la traïció planaven arreu. L'únic que els restava era creure en la guerra, perquè no hi havia res més. Creure en la guerra, com una salvació. El puny ben alt i eslògans d'"Endavant poble, venjarem els nostres morts!" Aquest era el xic d'esperança que els restava i que els va sostenir fins al final... En va.

Quanta, quanta guerra, pensava la Brunilda, incrèdula, quan de cop un clàxon la va fer tornar a la realitat. Va aixecar els ulls i es va topar altra vegada amb la visió de la muralla, ara ja completament il·luminada. El vermell havia deixat pas a una claror daurada que tamisava els records. Si les pedres parlessin... va pensar la Brunilda. Quantes coses ens diria aquella muralla medieval que antics comtes catalans van fer erigir per protegir-se. Va pensar en les moltes altres guerres que li havien explicat a l'escola... en els pobles que havien arribat en aquell paratge i se l'havien volgut fer seu perquè era un

paratge bell, però també perquè ocupava un enclavament estratègic. Finalment també va pensar en la història dels avantpassats de l'Ahmed, que havien estat foragitats de la ciutat que, durant segles, els havia acollit.

Quantes brunildes havien perdut el seu xicot i quantes brunildes havien deixat de creure en l'amor al llarg de tantes guerres, conquestes i dominacions? A la Brunilda li va agafar una mena de nostàlgia. Just en aquell moment va arribar l'Ahmed, a temps per eixugar-li les primeres llàgrimes. Ella li va respondre amb un somriure. Des de feia poc que tornava a creure fervorosament en l'amor, l'únic que l'havia salvat de l'odi, de la venjança i del rancor que durant tants anys havien alimentat la seva vida, com una saba verinosa.

"Per molts anys Brunilda", li va dir l'Ahmed amb els seus ben portats vuitanta anys. "De res, amor!", li van respondre a cor totes les brunildes que durant segles havien poblat la preciosa ciutat que ara tenien davant dels ulls, emergida ja completament del jaç del riu i ben endreçada i afilerada al llarg de la riba.

I el riu, meravellat per la furtiva escena d'amor que acabava de presenciar, va decidir fer lliscar aigües avall la història d'Ahmed i Brunilda i divulgar-la per tots els pobles que l'amansien al llarg del seu recorregut.

Molts d'aquests pobles encara avui la contenen, com si la Brunilda hagués estat filla natural de cada una d'aquelles contrades, o com si cada una d'aquelles contrades hagués adoptat la Brunilda com a filla seva.

Però, tant se val si és primer l'ou o la gallina. El que importa és que la Brunilda i l'Ahmed van ser feliços i van menjar molts anissos.